

Vánoční nálada (11.12.2014)

Letos to má vánoční nálada těžké. Na podestě před vchodem do domu mi pořád ještě kvetou letničky; počasí je stále spíše podzimní a po sněhu ani stopa. Navíc jsem vynechala letošní „Mikulášskou pouť do Dráčkova“, což je tradiční společné zvířetnické psí venčení, konané na přelomu listopadu a prosince v Uhříněvsi. Tato pozdně podzimní vycházka mi vždycky spolehlivě odemyká advent, ale letos se mi nepovedlo tím kouzelným klíčem otočit.

K absenci mé předvánoční nálady kupodivu přispívá i to, že mám nakoupenou naprostou většinu dárků, velký úklid je zajištěný na tento pátek a krásné a výborné cukroví upečené skvělou cukrářkou mi přivezou příští týden. Vánoce se zkrátka jakoby připravují samy – pravda, k takové dokonalosti jsem se dopracovala až po několika desítkách let pokusů, stresů a omylů – a já se teď musím vynasnažit, abych se na ně správně naladila.

Ale ono to, myslím, půjde velmi dobře. Tak předně jsou tu rodinné předvánoční návštěvy. I té nejbližší rodiny stále přibývá a navíc se rozprostírá po celých Čechách, takže je potřeba v průběhu prosince zajet k těm předkům i potomkům, kteří nás nenavštíví o svátcích vánočních. To samozřejmě, k mé malé a ke kočičí velké radosti, vyžaduje balení dárků v několika vlnách. Na etapy balívám především proto, že je to pro mě všestranně a nesmírně vyčerpávající činnost. Už jen vylovit z různých skrýší dárky a následně je identifikovat bývá docela slušná bojovka. Pak následuje tělocvičné šplhání do nástavce skříně a hledání zbytků vánočních papírů a stužek z loňského roku. Potom dojde na třibení mysli – kam jsem jen mohla dát letos zakoupené papíry a stužky?

Už jen příprava k balení dárků je natolik náročná, že dokážu zabalit vždy jen to nejnnutnější, zvláště když mi přitom začnou pomáhat kočky, které se rozvalují na vánočních papírech nebo mi na kožíšcích odnášejí nastříhané proužky izolepy a v tlamičkách lesklé šňůrky a hvězdičky.

Dalším prostředkem k vánočnímu naladění se jsou seznamy zahrnující plánované činnosti, nákupy, povinnosti, sliby, pracovní-společenské večírky, přání a pokyny. Jsem mistr ve vytváření takových seznamů. Kdykoli si vzpomenu a mám po ruce papír a tužku, zapisuji si bez ladu a skladu všechno, co by se mělo udělat a stát. Doma se pak snažím tyto poznámky roztřídit a přepsat na několik papírů podle činností, případně podle urgentnosti. Například dnes mě čeká rozepsat si poznámky učiněné během školení: zipy šedé hodně, umýt kořenky, vlašské a lískové ořechy, vytisknout potvrzení fotolab, zkontrolovat – uvolnit mrazák!!!, bombičky, polštářek pro Vanesku, kdy knížka, brambory na pyré!!, na salát taky, koupit známky, čtvrtek sundat a vyprat záclony, chleba.

Rozepsané seznamy se já chaotik snažím opatrovat jako oko v hlavě, neustále je dopisuju a proškrtávám, občas (často) v nich něco opakuju a občas (často) nakonec přijdu na to, že v nich stejně něco chybělo. A čím víc je toho v seznamech, které takhle pečlivě vytvářím jen jedinkrát do roka, proškrtáno, tím se cítím volněji a vánočněji.

Když si škrtnu poslední položku, kterou bývá „nandat cukroví na talíře“, tak je jisté, že Ježíšek klidně může zazvonit. A jestli něco není hotového nebo něco chybí, tak se nedá nic dělat.

Tak pilně odpracovanou vánoční náladu si tím přece pokazit nedám. Snaha byla a ta se cení. I od Ježíška.

{fshare}